

[...] mert tudom, hogy mekkora spanod a Vekerdy, de arra is gondolhatnál néha, hogy én nem egy tananyag vagyok, hanem egy hús-vér ember, egy lány, az unokád, mert az tényleg király, hogy a nagyapám éjjel-nappal ül a tévé előtt, és a faszábbnál faszább krimisorozatokat nézi, de a saját életedet nem kezelheted úgy, mint egy amerikai tévéshowt szinkronizálva és atomra bebiztosítva hepienddel, mert az élet az kurvára nem veszi figyelembe, hogy neked mi a jó, mert ha nem teszel érte, a pofádba vágja a picca kemény drámát, és ülhetsz életed végéig a fotelodban, de most jön a kibebaszott hatalmas DE, neked van még családod és felelősséged, csak te kurvára nem akarod ezt tudomásul venni, ahogyan te sem, nagynénikém, aki annyira rohadtul utálsz engem, mert voltam akkora szerencsétlen balfék, hogy a gyűlölt húgocskád vaginájából pottyantam erre az ótvar földre, és így nem lehet élni, ezt ti is aláírhatjátok, és ha nincs már a mama, akkor én egyedül maradtam, és papírom lesz róla, hogy felnőtt lettem, mert fel kell nőnöm ehhez a helyzethez, és ezért van igaza Jenő báának, mert tényleg az egyetlen orvosság az ijedtségre egy sör, de ebben a házban lófasz sincs, csak málnaszörp, hát hová menjek ma, diszkóba vagy templomba, Dönci?, naná, hogy ki az ablakon és be a kocsmába! Értitek már, hogy miért vagyok ennyire rohadtul kiakadva erre a világra?